

UNITÁRIUS ÉRTESEITŐ

Unitárius Egyház — Budapesti Unitárius Egyházközség — Unitárius
Missióház Hivatalos Lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Koháry-utca 4.
Telefon: Aut. 174—24
A kéziratok minden hónap 10-ig,
illetve 20-ig küldendők be

Megjelenik kéthetenként
Előfizetési ára egy évre 4 P.
Előfizetési díjak az Unitárius Egyház-
község (Budapest) címére küldendők.
Postacsekkszám 30.400

Főszerkesztő: **BARABÁS ISTVÁN** ♦ Felelős szerkesztő: **IVÁN LÁSZLÓ**

Az Egyistenhit.

A keresztény Egyistenhit alapvető tétele a Hiszekegy kezdetű apostoli hitvallás.

A Hiszekegy a keresztény erkölcs legtisztább megnyilvánulása az ember lelkében s eredeti szövegében ekkép szól:

Hiszek egy Istenben,
Hatalmas Atyában,
Mindent Teremtőben
S Jézus Krisztus tanításában.

Hiszek a Szent Lélekben,
Hiszek egy Egyetemes
Anyaszentegyházat,
Szentek egyességét,
Bűnünk bocsánatját
És örök életet.

A Szent Prófétákkal
És apostolokkal
Mi mind ezt hisszük s valljuk,
Ez hittel, vallással
És szent tudománnyal
Magunkat bátorítjuk.

Sajnos, ez az örökérvényű keresztény hitvallás, Kr. u. 325-ben oly fogalommal (a háromsággal) egészítettet ki, amelyre nézve a mai kor egyik legkiválóbb hittudósa: dr. *Tóth* Tihamér egyetemi tanár, a Budapesti Központi Katolikus Papnevelő Intézet kormányzója: „Hiszek egy Istenben“ című, a hercegprimás által imprimált (jóváhagyott) könyvében (228. oldal utolsó sor) azt mondja:

Ki érti ezt? Emberi ész nem!

A 229. oldal 1. sorában pedig azt mondja:

Ki tudja ezt elképzelni? Emberi fantázia nem!

A 229. oldal utolsó bekezdésében és 230. oldal utolsóelőtti bekezdésében pedig azt mondja:

A legélesebb eszű bölcselők egyike, Szent Ágoston is folyton ezen a mélységes hittitkon törte fejét, megfejteni azonban sohasem tudta.

A 230. oldal utolsóelőtti bekezdésében pedig így szól:

Az emberi ész folyton próbálta valamiképp megközelíteni ezt a titkot; egészen megérteni azonban sohasem lesz képes.

S végezetül a 233. oldal 3. bekezdésében pedig ekképp szól:

A Szentháromság tanát valóban sohasem fogjuk megérteni.

*

Könyvének 94. oldalán, az utolsó bekezdésben gyönyörűen mondja dr. *Tóth* Tihamér:

Hát tudjátok, ki gondolkodik helyesen az Istenről? Az, aki hisz benne, de csak Benne hisz, csak Őt imádja. Őt imádom, aki által minden lett és van, Őt állítom lelkem s egész életem központjába. És minél inkább látom, hogy sok modern ember élete nem más, mint eltávolodás Istentől, annál erősebben lángol fel bennem a törekvés, hogy legalább én legyek engedelmes fia az egy igaz Istennek. Hiszek egy Istenben és akarok hűséges gyermeke lenni az én mennyei Atyámnak.

Gyönyörűen mondja tovább dr. *Tóth* Tihamér *Hiszek egy Istenben* című könyvének 95—99. oldalain:

Az „Apostoli Hitvallás“ ezekkel a szavakkal kezdődik: „Hiszek egy Istenben“ — és nincs emberi szó, nincs mondat, amely ennél fontosabb, sorsdöntőbb igazságot fejezhetne ki.

Hiszek egy Istenben! Hiszem, hogy van e világ fölött egy végtelen fönségű Lény, akitől minden ered s akihez minden visszatér. Hiszem, hogy van Isten!

De csak hiszem-e? S eszem nem mond-e róla semmit sem? Nem lehet-e eszemmel is megközelítenem az Istent? Csak hinnem kell-e, hogy van Isten, vagy pedig eszemmel is rájövök arra, hogy kell lennie?

Keresztény ember vagyok, ennek születtem, de nem érem be azzal, hogy születésem után bölesőmbe helyezték ajándékkul ezt a hitet. Igaz, hogy szebb, nemesebb, boldogítóbb, fölemelőbb ajándékot nem kaphattam volna; hálás is vagyok érte szüleimnek: mint ragyogó nap sugározta végig ez a szent hit egész gyermekkoromat. De most... most, hogy érett ésszel tudok gondolkodni, szemébe kell nézmem a nagy kérdésnek: Igaz-e hát ez a hitem? Évek óta imádkozza szívem: Hiszek egy Istenben..., de most az eszem is megszólal s belekiáltja a nagy világba: Úristen, hát valóban vagy-e, ott vagy-e? Megkérdem a rohanó üstökösöket, megkérdem a száguldó csillagokat, megkérdem a ringó búzakalászt, a daloló madárkát, megkérdem az egész nagyvilágot: Van-e Isten, van-e? Nagyot kiáltok a világba s várom a visszhangot!

Én hiszek az Istenben, de nem akarok vakonhívő lenni; éppen mert ember vagyok, eszes ember, eszem használatáról hitemben sem akarok lemondani. És minthogy egész vallási életemnek alapja az Istenbe vetett hit, azért igenis alaposan utána akarok járni a kérdésnek. Hiszem, hogy van Isten, de vajjon milyen alapon hiszem? Azért hiszem-e, mert szüleim így tanítottak rá? — azért is; de ez még nem lenne elegendő és hozzám méltó. Hanem azért hiszek, mert az eszem is mondja, a szívem is követeli s az egész emberiség közmeggyőződése is hirdeti: Van Isten! Kell lennie Istennek!

Tehát életem vezérlő csillaga: Nem csupán a hit, hanem a tudás is! Amint Pál apostol is „észszerű istentiszteletet“ (Róm. 12:1.) követel híveitől és nem „vakhitet“.

Igaz: Istent nem látom, megfogni nem vagyok képes, tehát matematikai vagy fizikai bizonyosságom nincs az Istenről. De van erkölcsi bizonyosságom, van jogos következtetésem. Isten nem látható, de teremtő Lelke nyomaival teleszórta a világot. Tehát hozzá látok fölfedezni a világ áldott Teremtőjét.

Nincs ember, akinek lelkén meghatódottság s valami sejtelmes, titokzatos érzés ne venne erőt, mikor egy augusztusi éjjelen kiáll s feltekint a csillagos égboltra.

A csillagos eget szemlélve, azt érzi az ember, hogy ennek a fontos világrendnek Alkotó Mesterének kell lennie, hogy mind ennek egy hatalmas és soha el nem múló Lénytől kell származnia.

Ki lehet az a hatalmas és felséges Lény, aki mindezeket létrehozta és fenntartja? Egyedül az Isten!

Könyvének 104. és 105. oldalain pedig azt mondja dr. *Tóth* Tihamér:

Ezért Hiszek egy Istenben s ezért mondja Pál apostol Timóteuszhoz írt első levelében 1:17. alatt: „Az örökkévalóság halhatatlan, láthatatlan királyának, az Egy Istennek tisztesség és dicsőség mindörökkön-örökké. Ámen.“ (Káldi György S. I. Szent István társulati Új Szövetségi Szentírás 534. oldal 2. hasáb, 22. sor.)

Dr. *Tóth* Tihamér e gyönyörű Egyistenhitét még azzal egészítem ki, hogy nem csupán Hiszek egy Istenben, hanem egyedül az Istenben való hit és a testvéri szeretet teszi az embert boldoggá:

Csupán, ki lelkében bírja Istenét
S minden testvérét egyképen szereti,
Az nyugodtan tölti földi életét
S boldogságát önmagában megleli.

*

Dr. *Tóth* Tihamér könyvének 179. és 180. oldalain foglalt Egy az Isten című fejezet gyönyörűen igazodik a könyv egész lényegéhez s teljes szövegében ekkép szól:

Egy az Isten!

„Hiszek egy Istenben!“ — így kezdődik hitvallásunk s ez vezet végig egész életünkön. Csak egy Istenben hiszek!

Ma már nem is tudjuk értékelni, mily óriási lelki kincset jelent annak ismerete, hogy Egy az Isten. Ma a keresztény országokban minden kis gyermek így imádkozik: „Hiszek egy Istenben“, csak egyben, csak egy az Isten!

„Halljad Izráel, az Úr a te Istened, az egyedüli Isten!“ (Móz. V. 4., 35.) — így szólt Mózes népéhez s ez a maroknyi nép őrizte az Egy Isten hitét a bálványimádás környező tengerében és ez a hittétel alapjává lett a keresztény Credonak: „Credo in unum Deum“, „Hiszek egy Istenben“.

Van-e vallási igazság, melyet ilyen magától értetődőnek, ilyen természetesnek tartanánk? Pedig mily rettentő tévelygések után

jutott el az ember idáig! Mily tévedések közt élt az ember évezredekben át!

Ma már elgondolni is alig vagyunk képesek, mily küzdelmekbe s véráldozatokba került a kereszténységnek, míg ezt az előttünk annyira világos igazságot az emberiség közkincsévé tudta tenni. Ezért folyt az őskeresztény vértanuk vére: az egy Isten hitéért! Ezért mondtak le családi életről, földi kényelemről, éjjeli pihenésről s sokszor életükről is a pogány népek térítői: az egy Isten hitéért!

És ha mi most oly természetesnek találjuk keresztény hitünket s Egy Isten hitünket, ne feledkezzünk el hálásan megemlékezni azokról, akiknek apostoli munkája révén ide emelkedtünk. És ne feledkezzünk meg imáinkkal s anyagi áldozatainkkal is segíteni azokat az áldozatos lelkeket, akik a missziókban ma küzdenek, hogy a pogány bálványok helyett felállítsák az Egy igaz Isten oltárait.

És főleg még valamiről ne feledkezzünk el. Az ősi pogányság bálványai ledőltek ugyan köztünk, de hány ember szívében foglalták el helyüket a modern pogányság bálványszobrai: a kapzsiság, az erkölestelenség és gög bálványai. Pedig „senki két úrnak nem szolgálhat“, nem szolgálhatunk az Egy igaz Istennek, meg a bálványoknak is.

Egy az Isten!

*

Ennél teljesebben az Egyistenhitet hirdetni és hinni nem lehet! Ami reánk unitáriusokra nézve annál nagyobb jelentőséggel bír, mert dr. *Tóth Tihamér* egyik dedikált könyvének ajánlásaképen azt írta:

„Most hiszek, — hogy egykor lássak!“

Erre az ajánlásra az Egyistenhitet illetően unitárius testvérünk azt írta:

„Én már látok . . . , tehát annál inkább hiszek!“

Polgár i ipól
nyug. gazd. főfelügyelő.

NAGY ÁRON

IV., KÁROLY-KÖRÚT 7.

unitárius asztalosmester, jutányosan készít mindennemű asztalosmunkát. • Kíváratra házhoz megy. Telefonhívó: 373-04

Adományok.

1930. évben : Svájci közös protestáns segélyből 80 P. Dr. *Májay* Dezső lelkészi nyugdíjalapra 100 P. *Kovács* József, vitéz dr. *Zsakó* Gyula és *László* Gyula Ügyrend költségeire 60 P. Herceg *Odescalchi* Arthur birtok értéke kepeváltságul 1824 P 68 f. Unitárius rendőrök cserkészek nyaraltatására 8 P 13 f. — 1931. évben : *Józan* Miklósné karácsonyi úrvacsorai kenyér adománya. *Pálfi* Samu karácsonyi úrvacsorai boradománya. Dr. *Mikó* Gábor Konfirmációi emléklapok költsége. Népies Irodalmi Társaság kiadványainak adománya. Unitárius rendőrök gyűjtése Nőszövetség részére 7 P 34 f. *Kaszay* Pál őszi hálaadásra úrvacsorai kenyér- és boradománya. Dr. *Költő* Gáborné kúriai bíró özvegye 100 pengőn felüli könyvadomány. Dr. *Mikó* Gábor kincstári főtanácsos 100 pengőn felüli könyvadomány. *Horváth* István telekkönyvvezető lelkészi nyugdíjalapra 250 P. Dr. *Kiss* Tamás áll. nyomdai igazgató saját költségén állíttatta elő az elismerő okmányokat és a templomház tervrajzainak fedőlapjait.

Stóla=palást=díj.

Az ember földi életében a vallásos cselekedetek hivatásos végzőivel: a papokkal szükségszerűen sokszor kerül szembe. A nyilvános templomozásokon kívül az ember egyéni életében a keresztelés, konfirmálás, házasság, ezüst- és aranymenyegző mind olyan jelentőségteljes mozzanatok, amelyek a pap palástos közreműködését igénylik. És ezért a palástos, ünnepélyes eljárásért a papot tiszteletdíj illette és illeti. Falun a tyúktól — fel az ezüstforintosig, vagy ropogós bankóig; városban a ropogós bankótól — egy-egy aranypengéig (már amikor ez még közkézen forgott).

Minden egyházban a palástdíjnak a pap jövedelme tekintetében jelentősége van. A gazdag és nagy egyházközségekben a papné konyhapénze könnyen kikerül ebből, de a szegény, kicsiny eklézsiában a pap helyzete valóban krisztusi alázatosságot és szegénységet jelent, mert hát volt bizony a „rég jó időben“ akként is, hogy a pap harangozott — és egyházi törvény szerint tilos volt a harang köteléhez másnak nyúlni. A modern élet sok mindenben változtatott, de a stóla ma is járja — ha a szegénység miatt nem is jár ki mindig. Az utóbbi időben sokszor és sokféle formában esett szó a stóláról a presbiteriumunkban is. Ez mindenestre rossz jel, mert azzal, ami teljesen rendben van, nem igen szoktunk foglalkozni. Még a saját testi bajainkkal is így vagyunk. Baj, ha beszélünk róluk.

Én ezek hatása alatt kizárólag a mi egyházi törvényeinket akarom megszólaltatni.

Mikó Lőrinc egykori jogtanár most sokszorosított egyházjogában a belső emberek fizetésének „járuléka“-ként emlékezik meg a stóláról. Szerinte a palástdíj = stóla az, amit: „esketésért, keresztelésért, temetésért s más papi és mesteri hivatalos és isteni tisztelethez tartozó szolgálatokért szoktak fizetni.“ Föl is sorolja a vonatkozó törvényeket. (157. §.)

Az én gyűjteményes munkámban olvasható s *ma* érvényben levő törvények is több helyen megemlékeznek a palástdíjról. A lelkészről szóló VI. fejezet sorjában veszi a teendőket. A keresztelésről (71. §.) rendelkezve, hozzá teszi: „A lelkésznek a keresztelésért *külön kötelezett* díja nincsen.“ Ámde a megtisztelésből felkért keresztszülők mégis csak szoktak a papnak is juttatni az újveretű pengőpénztől egy pár darabot. Ott, ahol ő nem kaphat, ő kell hogy nyujtsa az általa prédikált keresztényi szeretetet.

A szervezeti törvény 87. §-a a temetéssel kapcsolatban ekként rendelkezik: „A temetési stóladíj ott, ahol eddig is szokásban volt, a gyakorlatnak megfelelően továbbra is kötelező s a lelkészi jövedelemnek kiegészítő részét képezi.“

A polgári házasság behozatalakor az esketési stóla kérdése is felvetődött s abban az időben az Egyházi Képviselő Tanács (285—1895. sz.) *általánosságban* oly határozatot hozott, hogy:

„A keresztelesek, házassági összeadások és temetkezésekért az *eddig stólát a lelkészek jogosan megkívánhatják*, de lelkészi szolgálataikat, a hívekre való tekintettel, ne tegyék attól függővé.“

Ez azt jelenti, hogy a papok a papi kötelességök „szokott ünnepeleyességgel való teljesítését“ nem tehetik függővé a stólától; a papok a hozzájuk forduló hívektől a papi szolgálatukat meg nem tagadhatják. A minimális tételek hivatalos meghatározása városon a hívek helyzetét kétségtelenül megkönnyítené és a papot is sok félreértéstől óvna meg.

Dr. Tóth Gy.

*

Mi nem találjuk rossz jelnek azt, hogy a stóla-kérdés szóba került. Bajnak éppen azt tartanók, ha nem beszélnek róla. Mert a stóla-ügy a levegőben van. Arról kell beszélni, sőt cselekedni is. Ha másért nem is, de a törvény szabatosításáért feltétlenül. Maga a stóla antiszociális és mindenképen idejét multa dolog. Sok kellemetlen érzésnek forrása. Kívánatosnak tartjuk, hogy minél több irányból eredő vélemény hangozzék el e tárgyban az Értesítőben. Felfogásunk szerint

a kérdést ma csak abból a szempontból lehet és kell elbírálni — hasznára van-e a stóla-szolgáltatás a vallásos érzésnek, az egyház magasabb érdekeinek? Szokások, ide-oda hajlítható paragrafusok — mind másodrendűek.

Istentiszteletek sorrendje február hóban.

H o l	Melyik napon	Melyik órában	Szolgálatot végzi
A) Templomokban :			
V., Koháry-utca 4	febr. 7., 21.	d. e. 11	<i>Barabás István</i>
V., Koháry-utca 4	febr. 14.	d. e. 11	<i>Nagy Sándor</i>
V., Koháry-utca 4	febr. 28.	d. e. 11	<i>Józan Miklós</i>
IX., Rákos-utca 3	febr. 7., 21.	d. e. 10	<i>Ferencz József</i>
IX., Rákos-utca 3	febr. 14., 28.	d. e. 10	<i>dr. Csiki Gábor</i>
B) Körzetekben :			
VI., Gömb-u. 53, elemi isk.	febr. 14.	d. u. 1/24	<i>dr. Iván László</i>
X., MÁV Északi Főműhely	febr. 14., 28.	d. u. 4	<i>Józan Miklós és dr. Csiki Gábor</i>
C) Pestkörnyéken :			
Csepel	—	—	—
Kispest—Wekerletelep II. sz. iskola	febr. 21.	d. u. 4	<i>dr. Csiki Gábor</i>
Pesterzsébet, Erzsébet-úti elemi iskolában	febr. 14., 28.	d. u. 4	<i>Barabás István</i>
Pestszentlőrinc, Állami telep, Kultúrház	febr. 28.	d. e. 11	<i>Ferencz József</i>
Rákospalota—Pestújhely Madách-téri el. iskolában	febr. 21.	d. u. 4	<i>Barabás István</i>
Debrecenben :			
Hatvan-u. 24	febr. 7.	d. e. 10	<i>dr. Csiki Gábor</i>

Mikor született Brassai bácsi?

A *Nemzeti Figyelő* folyó évi január 2-i számában *Gáspár Ármin* cikket írt Brassai Sámuelről s ismételten fölveti a kérdést: Mikor is született Brassai? *Gáspár* az 1797. évet tartja Brassai születési évének, szemben az 1800. esztendővel, amit Brassai életírója és a hivatalos fórumok elfogadtak. A szegedi Ferenc József Tudományegyetem Pantheon-csarnok reliefje alatt is ez a szám (1800—1897) áll.

Minket most nem a vitás évszámok érdekelnek, hanem az a gondolat, amit *Gáspár* cikke végén fölvet: „Nemzeti kegyelet szempontjából kívánatos volna, hogy akár egy meglevő, akár pedig egy újonnan létesítendő gimnázium a Brassai nevére neveztesse el.”

Erről valóban lehetne is, kellene is beszélni. Lássák a konzulok!

A Brassai Sámuel Ifjúsági Egyesület 10. évi jubileuma.

A Brassai Sámuel Unitárius Ifjúsági Egyesület nem bálozik az idén. Lemondott az ez évi mulatozásról, mert nem tudja összeegyeztetni azt a mai nehéz viszonyokkal. Pedig ebben az évben egy határkőhöz ért el. Ma van tíz éve, hogy az Egyesület a munkásságát elkezdte, de még ezt a jubileumi évet sem találja elég súlyosnak ahhoz, hogy a mai viszonyokból eredő elhatározásán — a bál mellőzésén — változtasson.

Az Egyesület a jubileumot nem bállal, hanem ünnepélyvel kívánja emlékezetessé tenni. Az ünnepély rendezésével úgy készül, hogy az egyesületi elvi álláspontok gyakorlatilag is kifejezésre juthassanak. Február hó 2-án, kedden (6 órakor) a Rákos-utcai templomban az unitárius társadalom ismert és kedvelt művészeinek közreműködésével a Magasztosnak, a Komolynak és a Művészeknek hódol. Utána az Összetartozó Érzés ápolására és fejlesztésére szeretetvendégséggel kíván kedveskedni mindazoknak, akik együtt éreznek az ifjúsággal. Mindezek mellett azonban kötelességének tartja az Ifjúi Kedély és Hangulat ápolását is, melyet a szeretetvendégség utáni tánccal igyekszik előmozdítani.

Az ünnepi beszédet dr. *Jakabházy* Zsigmond, egy. ny. r. tanár mondja. Az ünnepély műsorában az Egyház részéről *Józan* Miklós vikárius és *Ferencz* József lelkész, a művészvilág részéről *B. Jakab* Irén énekművésznő, *Sonkoly* István hegedűművész és dr. *Hosszu* Zoltán, a Nemzeti Színház művésze, az Egyesület részéről dr. *Borbély* András volt és *Kriza* Kálmán jelenlegi elnök, továbbá az Ifjúság Vegyeskara vesznek részt.

Az elnökség.

Az 1930. évi Főtanácsi jegyzőkönyv.

Még 1930-ban megigértük, hogy a Főtanácsi jegyzőkönyvnek minket érdeklő határozatait olvasóinkkal ismertetjük. Rajtunk kívül álló okokból eddig csak a püspöki jelentésről adhattunk tudósítást. 1931 decemberében végre hozzájutottunk az 1930. évi jegyzőkönyvhöz.

A Magyar Unitárius Egyház (erdélyi) 1930. évi állapotáról az Egyházi Képviselő Tanács jelentése részletesen beszámol. A beszámoló hangja szomorú és lehangoló. A bevezető részt szószerint idézzük. Ebben a két mondatban benne van a lényege az egész jelentésnek.

A mult évi főtanácsi ülés óta — mondja a jelentés — lefolyt

esztendei működésünkről beszámolva, egyházunkat féltő aggodalommal kell megállapítanunk *általános jellemzéseként* azt, hogy minden igyekezetünk és feláldozó fáradozásaink dacára és a nyomasztó körülmények folytán egyházunk sorsa válságossá vált. Az általános gazdasági helyzet, egyházi jövedelmeinknek híveink adózőképeségének csökkenése, az eddigi államsegélyek tetemes leszállítása, főgimnáziumaink átszervezésének elhalaszthatatlan szükségessége, s másfelől a közoktatásügyi kormánynak elemi iskoláinkkal szemben újabban beindított méltánytalan eljárása mind olyan gondok, amelyek méltán aggodalommal tölthetnek el mindnyájunkat.

A jelentés igen tekintélyes része a fentemlített küzdelmek leírásával van tele. Az egyház *belső* életéről szóló rész adja voltaképen az alkotó munka képét. Ebben a részben van a már minket is igen közlelről érdeklő képviselő tanácsi intézkedés a *női presbiteri* tagságról. Azt mondja a jelentés: „Kimondottuk, hogy felekezeti tanítóink addig is, amíg a magánoktatási törvény értelmében az állami hatóságtól működési engedélyt kapnának, **nemre való tekintet nélkül, az egyházközség tisztviselőinek tekintendők s így a keblitanácsnak tagjai.**“

Az Egyházi Képvisező Tanácsnak idézett intézkedését a Főtanács 1930. gyűlésének 3. ülésen jóváhagyta. Tehát törvény. A keblitanácsnak nő eddig nem lehetett tagja. Bizonyára a Pál apostol álláspontjának — az asszony hallgasson az eklézsiában — honorálásaként. Sőt az egyházközségi közgyűlésnek is *csak özvegy és önálló nő* lehet tagja. *De csak választások alkalmával élhet szavazati jogával.*

Örülünk, hogy a presbiteriumnak legalább a tanítónők tagjai lehetnek. De még inkább szerettük volna, ha ebből az alkalomból a nők egyenjogosítása keresztül vitetett volna az egész vonalon. Mert az egyház szempontjából károsnak tartjuk a törvénynek azt a rendelkezését, amely a közgyűlésen a nőknek szót csak választások esetére ad. Egy egyetemet végzett nő bizonyára rendelkezik annyi intelligenciával, mint egy négy elemi végzett vagy analfabéta férfi!

Egyetemi hallgatóink karácsonyestje a Misszió-Házban.

Meleg, családias hangulatban ülték meg a karácsonyestét az Erdélyből ideszakadt s cs aládi körüktől távol levő egyetemi hallgatóink a Misszió-Ház „Szeretet-vendégség“-termében.

A karácsonyi ének elhangzása után, amelyet fiaink Ekart Gábor harmoniumkíséréte mellett énekeltek el, a résztvevők a karácsonyfa

ünnepi fénye mellett vacsorához ültek. Meglepetésként minden diák egy magát megnevezni nem akaró, nemesszívű pozsonyi úriasszony adományából terítéke mellett elhelyezett 5—5 ezüstpengő, vagyis összesen 70 pengő karácsonyi ajándékban részesült.

A családi ünnepi vacsorán az internátusi felügyelőbizottság részéről vitéz Nyiredy Géza és Ferencz József lelkész vettek részt. Ez alkalommal a vacsorán résztvevők dr. Mikó Gáborné, özv. Viola Miklósné és vitéz Nyiredy Gézáné vendégei voltak.

Jóleső érzés, hogy erdélyi fiaink itt, a családi tűzhelytől távol, sem nélkülözték a karácsonyestnek szeretetteljes melegét. (—)

Január 31-én a délelőtt 11 óra 15 perckor tartandó istentiszteletünket a rádió is közvetíti. Prédikál *Józan* Miklós püspöki vikárius.

A Brassai S. Ifjúsági Egyesület folyó évi február 2-án rendezendő jubiláris ünnepélyére felhívjuk olvasóink szíves figyelmét.

Amerikai hittestvéreink ruhaadományának kiosztása a Misszióházban. Amerikai hittestvéreink az idén is, mint az elmúlt években gazdag szeretetadománnyal tettek bizonyosságot velünk szemben táplált őszinte, hitrokoni és emberbaráti érzésükről. 348 m ruha-vászon, eponge és flanel. 120 pár harisnya, 7 pár cipő, 11 kötött pullover, 6 pár keztyű, 2 női- és 3 férfikabát, 9 fiúing, 2 rend szövetruha és 63 db.-ból álló babakelengye került kiosztásra a karácsonyi ünnepek előtt a Misszióházban 128 szegénysorsú budapesti és vidéki unitárius család tagjai között. Az Úr áldása legyen a nemesszívű adakozókon. (—)

A három ifjúsági egyesület nagyon szépen sikerült kultúrestélyt rendezett a Vasuti és Hajózási Klub dísztermében január 12-én. Az estély megmutatta, hogy ha összefogunk, szép eredményeket tudunk elérni.

A megnyitó beszédet *Kriza Kálmán*, a Brassai S. Ifj. Egyesület elnöke mondta, rámutatva az unitárius ifjúság világnézetéért folytatott harcának sorsdöntő óráira. *Supka Magda*, a Percelné Kozma Flóra leányegyesület tagja erdélyi költőkből szavalt. *Deésy Zoltán* (345. cserkészcsapat apródparancsnoka) eredeti székely nótákat énekelt, közte egyet saját gyűjtéséből. A mai magyar unitárius ifjúság címen felolvasást tartott *Ferencz József*, az erdélyi D. F. E. ifjúsági köreinek külügyi főtitékára. Az előadás összefogta rövid néhány perc alatt az unitárius ifjúsági küzdelmek multját, jelenét és a jövőbe bepillantást nyújtott. Novák—Révfy-től három dalt az unitárius

ifjúsági vegyeskar adott elő a közönség megújuló tapsai közt. A be-tanítás és vezénylés szakavatott vezetője *Borbély Pál* tanárra mutatott. Végül *Gyallay Domokos*: *Dávid Ferenc* búcsúzása c. történelmi egyfelvonásost adta elő egy ifjúsági együttes, melynek tagjai voltak: *Bácsi Dániel*, *Deésy Zoltán*, *Nagy Sándor*, *Vass Ilonka*, *Bölöny Dezső*, *Bodóczy Sándor*, *Borbély István*. Máskor is szívesen látnánk ilyen unitárius tárgyú kis színműveket, hisz a szereplők egész otthonosan mozogtak a színpadon. Egyáltalán az volt benyomásunk, hogy ilyen kultúrestét szerényebb keretek közt, olcsóbb belépő díjakkal máskor is lehetne rendezni. Az unitárius társadalomnak csak haszna volna belőle. Az otthoni falak közt otthonosabban érezzük magunkat! Gratulálunk a szereplőknek és a fáradhatatlan rendezőknek.

Szemináriumi vitaesték lesznek a Brassai Sámuel Ifj. Egyesület helyiségeiben (IX., Rákos-u. 3. fsz.). Ezzel az ifjúság nem csupán a saját önképzését akarja előmozdítani, hanem a nagyközönség bevonásával, ez utóbbiaknak meg akarja mutatni, hogy milyen eszmék mozgatják az ifjúságot s mindazokat az eszmék harcába be akarja vonni, akik még elég fiatalnak érzik magukat, hogy a sorokba beálljanak. Első szemináriumi estén, január 22-én *Kriza Kálmán* vegyész-mérnök: *Németország és mi* címen adott elő, este 1/29 órakor.

Februárban két vitaeste lesz: 1. február 5-én, pénteken este 1/29-kor dr. *Iván László*: *Modern unitarizmus I. (Világnézetünk válsága és a vallási igazság)*, 2. február 19-én, pénteken este 1/29-kor dr. *Iván László*: *Modern unitarizmus II. (Régi igazságok új köntösben)*. Érdeklődőket szívesen lát az egyesület vezetősége.

A halotthamvasztás körül sok vita volt már Magyarországon. Debrecenben most dűlőre jutott a kérdés. Megépítették az első halotthamvasztó kemencét. A róm. kat. egyház nem tartja megengedhetőnek a holttest megégetését. Az evang. egyetemes egyház legutóbb tartott közgyűlése a halotthamvasztást megengedhetőnek tartja. Az ország közvéleménye most kíváncsian várja a belügyminiszter döntését, megengedi-e a halotthamvasztást?

Figyelőnek, Budapest. Az említett kritikát olvastuk. A füzetet meg is rendeltük. A hiteles szöveg szerint hozzá is szólunk. De csak a február 15-i számban tehetjük, mert a füzet nem Budapesten jelent meg. Az erdélyi vonatkozású megjegyzésekkel óvatosan kell bánunk, mert esetleg ottani testvéreinknek ártunk vele. A helyzetről az 1930. évi főtanácsi jegyzőkönyvből nyerhet tájékozódást. A jegyzőkönyvet az irodán szívesen adjuk rendelkezésére. Köszönjük a szíves figyelmet.